Сивнющу гілку яблукату
ти ненароком відчахнув —
до себе притягав — почув
слабенький тріск, немов крізь вату.

Немов шепнула: "Відійди.
Упасти дай на землю в туску".
Ти вбиту притулив галузку
до рани — замітав сліди.

Ти мертву примостив між віт,
бо не хотів завдати болю
своєму батьку.

Неживій

велів прикинутись живою.

…А на Михайла в перший сніг
немолодого чоловіка
хтось дуже тихо в сад покликав…
І впала віть йому до ніг.

Підняв, погладив, бо щепив
її. Ждав яблука терпкого.
Він не сказав тобі нічого.
Чому він очі опустив?